

и колко му сж близки онѣзи, които сж го отгледали. А човѣкъ съ такава самосъзнание ще има и повече самоуважение и повече моралъ, за да не посрами чедедьта, на която той е членъ. Такова самосъзнание дава и по—устойчиви морални личности, а не както въ най-ново врѣме стана у насъ. Причината за падението на личността се дължи главно на разнебитването на сѣмейството ни.

Ако нашата художествена литература, върна на нашия битъ, успѣе да възроди сѣмейството—пакъ ще имаме битовъ моралъ. И ако тя извърши това, чрѣзъ непосредствено въздѣйствие, като дава чистия битъ, а не да проповѣдва, тя ще стане твореща ржка на морално силни хора, отъ които тѣй много се нуждаемъ. А съ това нашата художествена литература не се ли приближава къмъ дълото на великитѣ майстори на човѣшкото слово?

Какво постига Ибсенъ съ ржководното си начало: да се култивира силната воля за постигане на по-високъ типъ човѣкъ отъ днешния; или Уайлдъ, който е убеденъ, че само чрѣзъ красотата е пжтя за постигане по-свършенъ човѣкъ; или даже Толстой, който чрѣзъ страданието мисли че ще, се възроди човѣкъ?

Цѣльта е една. Само пжтищата сж различни.

Но какво значатъ пжтищата?

Левски и Ботйовъ сж тѣй силни, както Бранда и Щокмана, Първитѣ двама ги създаде обичьта имъ къмъ народа ни, послѣднитѣ двама сж образи на купнежъ, къмъ силна воля. Послѣднитѣ двама можемъ да диримъ срѣдъ хората; първитѣ двама: Левски и Ботйова можемъ да ги посочимъ въ миналото.

Ако живота и народната пѣсенъ създадоха Левски и Ботйова, мигаръ художествената литература, закърмена съ този животъ и тия пѣсни, не би създадала, ако не самитѣ тѣхъ, то поне духътъ имъ да възкраси?:

А това не набѣлѣзва ли истинскиятъ пжтъ на нашата родна литература?

Мисля, че отговора на поставенитѣ два въпроса е даденъ

